

Formar part de l'Estat espanyol —sense veu pròpia i sense vot vinculant— té per a nosaltres múltiples conseqüències econòmiques negatives. Aquestes conseqüències, podem sintetitzar-les en tres: una gran depredació fiscal, un greu dèficit d'infraestructura pública, una política econòmica menyspreable i, sovint, anticatalana.

La depredació fiscal —diferència entre el que paguem a l'Estat espanyol i el que ell ens torna, després de quedar-se la nostra quota teòrica proporcional per subvenir les càrregues generals—, jo la calculo en més d'un bilió de pessetes anual. Un bilió és una xifra enorme: basta per pagar tot el pressupost espanyol de Defensa, Interior, Afers Estrangers, Corts, Casa del Rei, etc. El dèficit d'infraestructura pública és prou evident i, en comparació amb Espanya i Madrid, arriba a cotes realment escandaloses: zones verdes, autopistes gratuïtes, carreteres, accidents de circulació, trànsit aeri, «economatos», inversions reals, transports públics, centres sanitaris, etc.

La política econòmica espanyola que patim, destinada a mantenir una estructura estatal obsoleta i parasitària, a més de perjudicar-ho quasi tot —la inversió, l'estalvi, l'ocupació, els salaris, els preus, la pau laboral, el progrés econòmic...— és especialment anticatalana. D'això, en tenim una llarga llista des de fa molts d'anys, però bastarà que citem només uns quants casos d'ara mateix, d'aquests dies de juliol de 1987: l'aeroport de Barcelona és de segona categoria i està col·lapsat; per culpa de l'estat no tan sols no es liberalitzen les tarifes aèries euro-

pees, amb la consegüent baixa de preus, sinó que les tarifes espanyoles augmenten un 5 per cent; la taronja valenciana, sacrificada per la negociació espanyola amb la CEE, està greument amenaçada per la taronja marroquina i israeliana que, sense ser de la CEE, hi tenen condicions més favorables; la creació d'una nova

borsa estatal espanyola —evidentment madrilenya— pot ser un colp de mort a la borsa de Barcelona i a la de València; la negativa espanyola a desmuntar el seu monopoli petrol·lier, etc.

Aquests tres factors —existents des de fa prop de tres-cents anys— ens converteixen en una neocolò-

Jaume Amengual*

Viabile i necessària

Jaume Amengual és autor del llibre «Viabilitat de la independència de Catalunya», actualment en les llistes de les obres més venudes aquest estiu. Igualment, va ser ponent de la I Convenció per la Independència Nacional.

nia, perjudiquen tothom que viu i treballa a casa nostra —especialment les classes populars— i fan que no puguem ser un país avançat, sinó més aviat un país en molts aspectes tercermundista.

Els antics arguments esgrimits per mantenir la nostra dependència política, o són fal·laços o han quedat desfets pel temps: no depenem del mercat espanyol, perquè ja tenim l'uropeu i sense perdre l'espanyol; no tenim ja superàvit comercial amb Espanya, no volem ser solidaris amb l'opressor, no som pocs...

L'Estat català és viable. El seu pressupost està equilibrat, no té dèficit, no hi ha deute i no provoca inflació, i, amb la mateixa aportació fiscal actual, dobla els serveis als ciutadans. La nostra aportació fiscal en relació al Producte Interior Brut és més que suficient per muntar un estat propi i modern. La balança de pagaments catalana està equilibrada sense el dèficit fiscal que li provoca l'Estat espanyol i fins i tot, gràcies al turisme, té superàvit. Hi ha al món una gran quantitat de nacions amb estat propi que tenen unes possibilitats inferiors a les nostres —en Producte Interior Brut, en població i en extensió.

Per dir-ho d'una manera breu i moderada: la independència de Catalunya (Països Catalans) és viable i és necessària.